

Rok 1938

Je zima. Vianočná nálada panuje aj v našej dedine. Akoby aj nie, ved' ešte len pán farár so svojimi asistentmi kráča blahoželať svojim veriacim ten „Nový rok“. To je sviatok, taká chvíľa, všetci sú doma. Izby vyriadené ktoré svojim okrášlením hlásajú ti hneď že niekoho čakajú. A čakajú.....! Potom pravda nadeľia ti z požehnania Božieho a s radosťou ťa prepustia ale s istou nádejou, že po roku snád prídeš. Snád'.....!

Tedy vianočná nálada trvá stále však vidíš z toho, že tam hľa stojí hlučka chlapov, tam žien ktoré nevieme čo hovoria, ale vidíš mládež veselú všetku pohromade, ktorá bola sa len pred týmito sviatkami sišla, môžem povedať so všetkých končín našej republiky, kde vyhnala ju včasná jar a pritiahla domov zima.

Inak teraz je voľnosť.....rozumej stará slovenská voľnosť. Iba ženy no tie majú práce. Vreteno nechce a nechce vypadnúť z ruky. Každý deň len sa krúti a krúti. No a teraz je čas aby si aj naši gazdovia zaklebetili. No odpusťme im to. Porozoberajú čo myšlienky prinesú. Nuž ale zjaví sa aj vážnejšia hlava v obci, príde s nejakým pekným návrhom. Áno tak je to, treba to. Hlavy prikyvnú, ale neviem či už tak automaticky, ale vždy prikyvnú. Ty plesáš.....no len plesaj. Poradím ti. Lepšie je keď zájdeš k poháriku a tam dôkladne prejednáš ružové nádeje. Tedy tak plynú duševný život našich roľníkov cez zimu.

*Začiatkom tohoto roku bol daný na **trvalý odpočinok dp. Jozef Tvrďý, dekan-farár**. Odišiel po dlhoročnej ťažkej práci. On najlepšie poznal tunajší ľud. Ved' bol jeho vodcom i cez tie najhoršie časy. Pravda ľud je nábožný, ale nijako mu neuľahčil jeho veľkej námahy, lebo keď sa začínaly spievať litanie, veľká čiastka ľudí poberá sa i teraz von z kostola. Po bohoslužbách ešte dlho vidieť nábožné ženy z odľahlých dedín, ako kľáčiac tichými modlitbami lučia sa od Ukrižovaného. Takýmto tokom tečie tichy niekedy aj rušný život dedinský až do samej jari. Nič zvláštneho tu nevidieť, iba malé postavy školáčkov ktorí brodia sa vysokým snehom. Školské steny už ani nestačia tolko je mladého dorastu. Ale aj tak dobre, nemôže už aj každá dedinka kráčať so súčasnou populačnou dobou mestskou. Tu je zachovaná populácii starej dnes už hľadaná vernosť. Tedy napredujeme pomaly, ale tým istejšie. Tu platí pravidlo že v budúcnosti snád' my ovládneme.*

Prišla jar. Ale ako prišla. Sotva vyvábila mravenčej pilnosti našich niektorých gazdov ku prvým jarným prácam, hneď prišli špatné časy stredajúc sa so snehom a mrazmi, prinutily našich roľníkov k nečinnosti. Vyzeralo to ako tuhý zápas, ktorý viedlo slniečko so zimou. No zvíťazilo ono a my všetci nevedeli sme sa dosť naradovať tej zeleni, tomu voňavému rúchu, do ktorého nás obliekla kýžená jar a slnko opojené svojím víťazstvom usmievalo sa na nás. Náš roľník kráča za pluhom ako ozajstný vládár a vkladá do matky zeme zrno vezdajšieho chleba. Pritom laskajú ho až do duše krásne melodie rôznych vtáčat a tak cíti sa náš roľník ako človek v raji. Jarné práce boli ukončené neskoršie čo zapríčinila dlho trvajúca zima. Pritom všetkom obilie zvané oziminy prezimovaly veľmi dobre, takže možno očakávať bohatú úrodu.

*Tohoto roku stala sa v obci zmena. Boli obecné voľby. Bolo to odvahy vo víťazstvo v každej politickej strane. Pred voľbou bolo dvakrát toľko určitých mandátov ako ich malo byť. Keď chceš však preuknúť budúcnosť a jej ovocie stačilo sa pozrieť na nášho občana nepatriaceho do žiadnej volebnej skupiny, ako ticho sedí a tak môžem povedať potmehútsky keď sa na vás usmial zpod nakriveného kľobúčku, hneď ste vedeli že všetko inak vypadne z bedny budúcnosti. I vypadlo. Vyhrali na celej čiare slovenskí ľudáci a tak vyvolili si **starostu menom Jozefa Šupeja st.** a ostatných funkcionarov. Koncom mesiaca júla prebral nový starosta svoj úrad. Bola to slavnosť chvíľa a každému pamätná, ale najviac novému panu starostovi, keď na druhý deň sám počítal. Ale povedzme zas po našom: „Dobre je pokiaľ môže ešte pán starosta počítať!“*

Ešte trvalo nadšenie z volebného víťazstva a pokorenie ktoré musely snieť a prijať porazené strany a nebolo tomu konca. I rozhnevalo to Pána prírody. Dňa 26. júna ráno ešte slnko hrialo. Len čo sa poobzeralo po kraji, muselo ustúpiť tmavým mračnám ktoré sa valily sťa dajaká príšera z juhozapadu a rozsievaly tento raz nie tichý teplý dážď, ale ľadovec veľkej váhy s hrubým ťažkým dážďom. Zvony zvonily, ľudia zabudli na pletky ale kľáciac pri zapálenej sviečke prisili Pána prírody. Prosili o svoju záchranu. Prosba ľudu bola vyslyšaná ale obraz bol hrozný. Stromy povyvalované, konáre polámané a obilie miestami celkom zničené. V tento deň ľudia zabudli na voľby.

V tomto roku bola tunajšia obec zamorená slintavkou a kríväčkou. Snáď nenašlo sa zviera typu paprčkového ktoré by nebolo prekonalo túto chorobu. Pomoci nebolo. Nepomáhaly žiadne prostriedky aby sa nemoci mohlo zabrániť.

Niektorí chovatelia riadili sa dľa pokynov zverolekára, ktorý bol aj do našej obci úradne vyslaný, ale väčšina riadila sa dľa hesla: „Ako prišlo, tak aj odíde!“ Myslím, že v našej obci vyhrali to tí druhí, lebo ich bola väčšina. Na menovanú nemoc neuhynulo žiadne zviera.

Tohoročná žatva mala krásny priebeh čo umožnily krásné slnečné dni. Tie však pominuly a dážde ktoré sa dostavily a neprestávajú zastihly ešte na poli dozrievajúci ovos, ako aj na pokosenie čakajúcu dateľinu.